

En Taler udtalte i Herthadalen den 28de Juli („Morgenbladet“s Referat): „Nu er Kampens Dag imidlertid kommen, thi vor Frihed gaar tadt, naar Landstings-Regjering skal være Lovgivningsmagten i Landet. I Schweiz gif det jaaledes til. Man satte en Hat paa en Stage, sagde, at det var Autoriteten, og paabød Alle, der gif forbi, at blotte Hovedet under Straf af Fængsel. Dette blev Udgangspunktet for det schweiziske Folks Frihed, idet det gav Folket Syn for den falske Autoritet. En lignende Hat søger man at opstille her i Landet, men jeg siger: Gjør som Wilhelm Tell, skyd den ned, og Resultatet vil blive, at vi gaar ud af Kampen som et frit Folk.“

I Anledning af Oprettelsen af en konservativ Klub i Naffstov skrev Byens Venstreblad i Begyndelsen af August 1885: „Kjendte vore politiserende Godsejere og visse Andre fuldtud den Stemning, der for Tiden rører sig hos Venstrevælgerne, og hørte de de velmente Anvisninger til at komme ud af de nærværende Tilstande, som Vælgerne jævnlig give, det vilde ghye gennem deres provisoriske Kroppe. Det er ikke Mistillid, Vælgerne nære til Provisoristpartiet, det er det dybeste Had og den mest levende Foragt, Følelser, der ikke kunne fremtalbes ved „Agitation“, men vel gennem Overbevisningen om, at det, der er det danske Folks helligste Ret, er krænkert og kræntes daglig mere og mere.“

Den 30te August udtalte en Taler ifølge „Hølbæk Avis“ paa et Møde i Gundestrup Følgende om Godsejerne: „Er det Folk, vi kjende til, og have de udrettet Noget? I 1848 sad de hjemme og sang: Den Gang vi drog afsted, vi nødigt vilde med. Er det dem, paa hvis Arbejde Landets Udvikling bygges? Vi kjende dem tilbage i Tiden, da de hentede den tykke Kong Christian den Første her ind i Landet og bandt ham ved Haandfæstningen for bedre at kunne undertrykke Folket; det var dem, der under Christian den Anden ligeledes stod mod Folket, de stod Fjender ned og gav Gaardene til deres Lakajer. Og hvorledes handlede de ikke siden med Folket, og Præsterne lyste Betsignelse over alle disse Kirkepatroner, der handlede saaledes med Folket! Endnu i 1848 protesterede de mod Grundloven. Under den frie Forfatning kom vi ikke af med dem; saasnart der var Vejlighed, kom de op; de brugte Fæsteloven af 1861, og disse Blodsugere og Landudjugere sløffede Bøndergaardene, og over deres Jorder vandre Junkere nu med deres jordrutne Jagtjelskab. Jo, det saae rart ud, hvis de fik Lov til at raade: vi kjende deres latinske Herredømme, da Fruerne talte Fransk med deres Hunde og Dansk med deres Bønder, der er de jamme Folk der omgive Kongen med en Ring, binde ham ved Haandfæstning og regjere med deres Landsting. I 1849 hed det, at naar det ene Thing sagde Nej, blev der ingen Lov, nu udstedtes de provisorisk. Men man tog feil, naar man troede, det kunde gaa; det skulde være forbi med alt Samarbejde med dem, der gif udenfor Loven. Vi maatte rette Ryggen og ikke bøje os for Ordener og Titler eller Examinere og alt saadant Noget fra das große Vaterland. Vorede Harmen ikke nu, vorede den aldrig, nu var det Tid at bygge et demokratisk Danmark op; man maatte ikke længere staa ærbødig med Hatten for et fint Kjøretøj, ikke stille med Fakkelfluis i Alleerne for en Godsejer, naar han kom fra Udlandet, eller rejse Mindestøtter for Godsejeren, fordi han maaste var saadan en rar Mand, og heller ikke give Klasse- og Thesteer til Præsterne, naar de befordredez.“

En Taler udtalte ved et Møde i Svendborg den 8de September ifølge Venstrebladet „Svendborg Avis“: „Deres (Højres) Loyalitet er ligesaa nægte som deres Religion, kun Gæt er ægte: deres Lyst til at have deres lange Fingre i vor Kasse. — Vor danske Natur er ikke som de jydige Folks; der vilde de snart gjøre rent Bord; vi gaa mere langsom tilværks, men det kan ogsaa være godt, naar vi dog gjøre det. Men det gjælder nu at sætte alle Hensyn tilside; vi maa ikke være bange for at bryde de Vaand, der binde os til demne eller hin; hver lovtro Mand maa gjøre Sit til at gjøre Provisoristerne det saa utaaeligt som muligt.“

„Morgenbladet“ skrev den 9de September 1885: „Tyffere, lad det da blive deres Partinavn; lad dem faae det i Tale og paa Brent; lad dem faae det paa ethvert offentlig Møde, fra Sted til Sted, saa det ret kan blive deres Kjælenavn i Danmark.“

„Socialdemokraten“ bragte den 12te September 1885 fra et af flere Socialistforere overværet Smedemøde et Referat, hvori det bl. A. hed: „Vi vil ikke støtte et Parti, som kun tæller ivigagtige Embedsmænd, Sædelighedsfordrydere og lignende Kram